

Е-СПИСАНИЕ ЗА
ПСИХОЛОГИЯ

П О С О К А

БРОЙ 18

МЕСЕЦ ФЕВРУАРИ 2012 ГОД.

СЪДЪРЖАНИЕ:

ПОЛЕЗНО	2
ПРОСТО... РЕНИ	4
ЧУВСТВО ЗА МАЛОЦЕННОСТ	6
ЕФЕКТЪТ НА СТОТЕ МАЙМУНИ	10
КАКВО Е ТОВА ПСИХОПАТ	11
ВЪЗПИТАНИЕ И ИЗГРАЖДАНЕ НА ХАРАКТЕР	13
ИНТЕРВЮ С ЕДИН ОРК	14
ЗАНИМАВКИ	15

ЕКИП:

- Анелиа Дудина - дизайн, организация, материали
- Людмила Боянова - организация, материали
- Манол Манолов - организация, материали
- Вера Драмова - материали
- Славомир Славов - материали

Хората с високо равнище на лично овладяване не могат да си позволят да избират между разума и интуицията или между главата и сърцето, защото не биха избрали да се ограничават до ходенето с един крак или гледането с едно око

(Питър Сендж)

Трудно е да се направи баланс между тези две човешки дадености – емоции и разум. Замислете се само за хората, които познавате. Онези, които са в близкото ви обкръжение. Част от тях вероятно ще определите като прекалено емоционални, избухливи, плачещи „за щяло и нещяло“, много чувствителни и раними. Други пък бихте определили като крайно прагматични „философи“, които буквално заливат околните с размисленията си, като хора, които винаги обмислят онова, което говорят и рядко показват чувствата си пред другите. Зададохте ли си вече въпроса вие какви сте? Можете ли да определите сами себе си?

Нека да поговорим

за това кое кара нас хората обикновено да „залитаме“ в една от двете крайности.

Напоследък за много хора става все по-трудно да изразяват чувствата си. Аз вече трудно казвам „Обичам те!“, трудно избухвам в гняв, трудно плача и все по-рядко споделям, че ми е тъжно... Познато ли ви е това? Кое ни кара да се плашим от емоциите и чувствата, които изпитваме? По всяка вероятност е индивидуално при всеки и причините могат да бъдат различни, но... На първо място бих поставила страха. От малки сме научени, че истинските мъже не плачат, а тъгата е лошо нещо, което трябва да избягваме. Бихме се изложили много, в случай, че избухнем и породим конфликт с колегата си, па макар и с право – все пак претендираме, че сме възпитани добре, нали така? Онези, които на първо място ни карат

да съдържаме емоциите си, са възпитанието и социално приетите норми. Годици наред са „програмирали“ в нас, че агресивните хора са лоши, че сълзите са признак на слабост, че конфликтите никога не водят до добро... Всичко това са митове и както повечето неща в природата, така и тези неща също имат две лица. Агресивността не е лошо нещо – тя става лоша, когато не знаем какво да направим с нея и не знаем как да я изразим. Плачът понякога е най-доброто „хапче“ за снижаване на напрежението и ефикасно средство за „избистряне“ на мозъка. Конфликтите са социална даденост и ако владеем адекватните начини за справяне с тях, те дори могат да ни бъдат от полза. Често се страхуваме да бъдем слаби, защото това ни прави уязвими и околните могат лесно

Полезно

- Как се нише

любов? -

поинта

Прасчо.

- Тя не се нише,

тя се чувства

- отбърна

Пух...

... Продължение от стр. 2

да ни наранят. Но в повечето случаи не си даваме сметка, че когато съдържахме вътре в нас, онова, което изпитваме, рискуваме на първо място собственото си душевно спокойствие и здраве, и на второ – лишаваме себе си от потребността да изпитваме цялата „палитра“ от чувства, с която ни е дарила природата. Понякога дори можем да пропуснем възможност, заради страха, който е сковал чувствата и емоциите ни. Другото, което ни кара да подтискаме онова, което изпитваме вътре в себе си, е неприятните и зж и в я в а н и я , предизвиквани от някои чувствата у нас. Едва ли на някого му е приятно да страда, да тъгува или да изпитва гняв. Би било прекрасно ако можехме да бъдем щастливи вечно, да не

изпитваме никога с к р ъ б и л и раздразнение. Но действителността е друга. И тъй както нищо във Вселената не е случайно създадено, така и отрицателните чувства, които и з п и т в а м е , съществуват, те са част от нас и ние нямаме правото да ги пренебрегваме или о т р и ч а м е . Единственото, което сме длъжни да усвоим, е това как да ги приемаме и изразяваме.

Другият тип хора са онези, които са отдадени предимно на чувствата и емоциите си. Те приемат всичко твърде емоционално. За тях е трудно да се овладеят в конкретни ситуации и да обмислят конкретни начини на поведение или действие. Обикновено го правят прибързано и импулсивно. Тогава те

се объркват все повече, тревожността им нараства. Често са лабилни и колебливи. Живот, в който емоциите вземат голям превес над разсъдъка, е мъчен. Често ни се налага да вземаме отговорни решения, да участваме във важни отношения или събития. Невинаги е достатъчно обаче да постъпим така, както сърцето ни подсказва. В дадени ситуации, умът ни е по-добър съветник и ние сме длъжни да се допитваме до него.

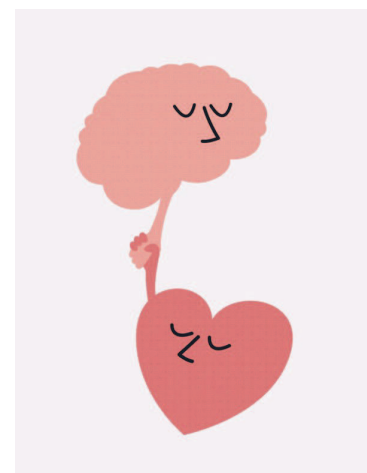
Балансът между двете крайности е деликатният момент, който малцина знаят как да уловят. Всъщност не бива да се лишаваме от нито едно от нещата, които притежаваме. Важно е да се приемаме и харесваме такива, каквито сме – чувствителни, разумни, емоционални и прагматични. Да не забравяме, че всеки от

нас притежава необходимия набор от качества, за да бъде всичко това!

Автор на статията:

Анелия Дудина

**„Сърцето
има аобоци,
които
разумът не
познава” –
Паскал**

ПРОСТО... РЕНИ

Вчера чух някъде реплика, че писателят ако иска да бъде добър – трябвало да използва историите на хората.

Честно казано, винаги съм мислела, че добрият писател смесва Илюзията с Реалността, за да отвори пред читателя врата специално за него. Защото чуждите истории не са нашите такива. Макар да се припознаваме, никога не можем да сме напълно съпричастни към разказаното. Нашите си истории и да ги разкажем, не винаги ще срещнат съпричастност.

Третирам историята на Рени за уникална. За мен. Защото Рени стана част от мен. За вас тя може да отвори врата през която вече сте минавали, или предстои да минете. С пожелание за леко пътуване.

Преди много години отидох да празнувам новогодишните празници в Г. – чудесен град, прекрасна компания и предстоящо новогодишно веселие. Всички бяха по двойки и като свободно избит

електрон имах честта, към мен да се прикрепят друг свободен такъв. Адвокат по професия – ужасен ужас за мен. Тази гилдия са в пъти по-опасни от писателите. Могат да те докарат до лудост, но уважавам борбата им за правда и справедливост. Този за съжаление май не му беше такова призванието и това още повече ме влудяваше. Като ще е гарга... поне да е рошава.

Така се стигна до там, че неистово да търся как да се разсейвам – докато той се опитваше да ме забавлява. Слънчев ден на 31 декември, вървим по пътеката към хотела. Насреща ми изскача ухилено до ушите хлапе.

„Како! Аз съм Рени – ти как се казваш?“ – смело пристъпва, почти ще ме прегърне. С приятна изненада реагирах спонтанно и завързахме светски разговор. На фона на събеседника ми до момента, това дете беше направо бляскав гений.

„Вие откъде сте?“
Нали ги знаете

хлапетата взимат тиблиц интервюта и им отговаряш без да се замисляш. Реших да попитам същото.

„Ето там от училището съм“ – и ми посочи сградата наблизо.

Започнах да умувам какво е това училище отворило врати на 31 декември, но не я попитах. Когато се сбогувахме и тръгнах към хотела си... загледах училището... и за първи път видях отблизо какво означава „Дом за деца и юноши без родителски грижи“.

В лобито на хотела адвокатът продължаваше да ми говори нещо, но в момента в който поисках да се върнем обратно до училището... млъкна. „Ама защо... ама как така... ама не бива...ама няма да ни пуснат“ – свиваше се пред очите ми като гнида.

„Този не бих искала да ме защитава пред бесилото“ – си мислех.

Извадих си личната карта от джоба и му се усмихнах. Няма как да не ме пуснат след като тръгвам открито. Оказах се права.

Всяко дете има

право на:

- живот и разбитие
- зграбе
- грижа
- закрила
- образование

... ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТ СТР. 4

Посрещна ни дежурният учител и орда пищящо-тичащи весели хлапета. „Рени търся.“ Човекът се зарадва и ни качи горе в стаята обособена за хол. Рени беше там и за ба в ля ва ш е съучениците си като им пееше.

„Како – познах те!“... .Край! .Вече сърцето ми беше пробито...

Така прекарахме около два часа да се опознаем с Рени, други деца и учителят, който беше така добър да ни разкаже повече за училището.

Нямам спомен от празненството на въпросната Нова година. Имам спомен как се бяхме събрали с колежките да си разказваме кой къде е бил по време на празниците. Една от тях много се впечатли от запознанството ми с Рени. Споделих, че съм обещала на детето да се върна за рожденият ѝ ден след месец.

Колежката се обърна и каза „Искам и аз да дойда!“ Така от 2 станахме... 12 мъже и жени, които с 5 коли натъпкани догоре с подаръци отидохме на рождения ден на

Рени. Цялото училище празнува нейният рожден ден тогава. Ние също.

Вечерта на масата в ресторанта имаше 12 пияни и ревящи дърти магарета и магарици.

„Нищо не направихме – това не е достатъчно“ – чух един колега да си мърмори под носа. Така взехме решение, че ще се върнем отново. Всеки беше толкова развълнуван от изживяното, че накрая излязохме да се замеряме със снежни топки на паркинга.

Рени беше повода – а всяко едно от хлапетата стана причина да се връщаме всяка година.

Когато втория път пристигнахме и една от колите беше различна, децата веднага забелязаха и ни честитиха новата придобивка. Явно запомняха всеки детайл. Някои от новоприсъединилите се колеги бяха довели собствените си деца. В тези редки срещи ние бяхме по-щастливите участници. Стремяхме се доколкото е възможно да се отблагодарим, за радостта с която ни

посрещаха и вниманието, което получавахме.

Рени междувременно ми пишеше писма и изпращаше снимки. Беше извадила страхотен късмет – жена с нужните контакти, беше забелязала и оценила певческия и талант. И така Рени се озова на уроци по пеене при една от най-добрите ни народни певици.

Единственото с което можех да съдействам бе да я посрещна на автогарата и да остане в дома ми след уроците.

Рени освен слънчево, бе и много добро дете. Радвах се, че е привлякла вниманието на достатъчно хора, че всеки един да се опита.... макар и за кратко да запълва, това което и липсва.

Тя на свой ред искаше да се раздава в пъти над това, което притежаваше.

„Како ...телефонът, който ми подариха е по-хубав от твоя – искаш ли да си ги разменим?“ Обеща ми да не предлага такива размени друг път, а да си пази подаръците,

които ѝ правят.

От това, което ми разказа за себе си докато беше у дома останах с разрез в сърцето.

„Обичам ги како...“ това каза на финала, за хората, чиито права над нея бяха отнети от институциите.

Тогава разбрах, че макар ние хората отстрани, които я харесваме и правим опити да е щастлива, с нищо не можем да променим, нито заличим това, което е преживяла. Може само да се надяваме, че късмета няма да я напусне. Така и стана.

При последното обаждане, което получих от нея (няколко години след завършването ѝ), тя вече работеше, имаше скромна квартира с хазайка, а гаджето я учеше да шофира.

Тогава реших, че вече не съм и „кака“ ... Рени беше пораснала. Не пред очите ми. Но там някъде в Г. ...И беше заредена с обич и оптимизъм, за които не съм и предполагала, че виреят в толкова тежки условия.

Автор: Вера Драмова

ЧУВСТВОТО ЗА МАЛОЦЕННОСТ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА АДЛЕР

В зората на 21-вия век ние хората имаме смелостта често да заявяваме широкообхватните си познания във всяка една област. В нашите умове редовно битуват представите, че ние знаем какво всъщност представляват нещата, как те функционират. Посредством същите познания ние умеем да контролираме и управляваме процесите, генезиса на неща, които за нашите деди са били просто фикция – ние контролираме болестите, предвиждаме времето, предизвикваме възпроизвеждане... Твърде смело, но и също толкова адекватно е твърдението, че с темпа ни на развитие един ние бихме могли да контролираме живота... Но по какъв начин? Ние можем да контролираме „техническата“ част от нашето съществуване – процесите на възпроизвеждане, стареене, патологията... Винаги обаче, ще остане една необятна и непозната за нас част, част, за

която е възможно да се изпише и изследва толкова много и всичко това да бъде вярно. Част, която би могла да бъде описана с цифри, със символи или думи и във всички тези описания да съществува една огромна доза истина и едновременно с нея енигмата на това нещо да бъде запазена... Говорим за нашата личност. Този феномен е изучаван, изследван и обясняван от редица психологически школи и въпреки всичко е останал без една обща концепция, без цялостна и единствена структура. Десетки са имената и теориите, които можем да изброим в настоящия ни труд, но ще насочим погледа си към нещо конкретно. Ще разгледаме индивидуалната психология и трудовете на Алфред Адлер от една страна, а от друга подходите на консултиране и терапия следвайки направлението на посочената школа. Изборът на настоящата теория е продиктуван от начина, по който А.Адлер разглежда

човешката личност – цялостно. Той се изолира от изследователите, които отделят соматичното и психичното. Представите за човека като единно и самосъгласуващо се цяло, съставляват адлеровата психология. Адлер назовава своята теория "индивидуална", по аналог на латинското "Individuum", означаващо неделим. Изхожда се от разбирането, че нито една проява на жизнена активност не може да се разглежда в изолация, а само в съотношение на личността като цяло: в мисленето, в чувствата, в действията и др. Тази единност в личността Адлер определя като стил на живот. Адлер се изолира от изследователите, които отделят психичните прояви от цялостта: „Методиката на тези направления и тяхното значение като подготвително училище на човешкия дух, напомня за днес вече изпреварената стара естествена наука с нейните закостеняли системи, заменена

Алфред Адлер

„По-лесно е да се борим за принципите си, отколкото да жибеем според тях.“

(Алфред Адлер)

ЧУВСТВОТО ЗА МАЛОЦЕННОСТ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА АДЛЕР

днес навсякъде с възгледи, стремящи се да разглеждат във взаимовръзка живота и неговите варианти - биологически, но също философски и психологически. Така е и при това направление в психологията, което аз нарекох „сравнителна и индивидуална психология“. То се опитва да състави точна картина на цялостната личност като вариант от отделните проявления в жибота и формите на изразяване, при което се предполага единство на индивидуалността. “ (А. Адлер, „Индивидуална психология“) Защо е нужно да разглеждаме всичко в цялост? Естествено ние не съществуваме като отделни елементи, а като цялости. Преди Адлер да ни дари с индивидуалната психология, Е.Кант

твърди, че това, което възприемаме това, което наричаме обекти, срещаме психични състояния, които като че ли са съставени от отделни части. Според Кант обаче тези елементи са организирани смислено не чрез някакъв механичен процес на асоциация, а разумът в процеса на възприемане ще формира или създаде цялостно преживяване. Следователно възприятието не е пасивно впечатление или комбинация от сензорни елементи, а активно организиране на елементите в кохерентен опит. По този начин възприятието оформя суровите данни на възприятието. Ако Кант говори за начина, по който ние възприемаме всичко в цялост, в началото на XX век Курт Левин описва поведението на хората в неговия

физически и социален контекст. Концепцията му за психологията е практическа, фокусираща се върху социалните въпроси, които влияят върху начина ни на живот и работа. Създавайки индивидуалната психология като направление, Адлер разглежда личността и в следните аспекти: Човешкият живот като активен стремеж към съвършенство. Само в движението, насочено към личностно значими цели индивидът може да бъде възприет като единно и самосъгласувано цяло. Потвърждението, че човек се стреми към съвършенство, Адлер открива в съображението, че хората не се отказват от никакви външни или вътрешни причини, а се стремят към удовлетворяване на личностно значимите си цели.

**Чувството за
малоценност е
съмнение за
собственото
съвършенство**

ЧУВСТВОТО ЗА МАЛОЦЕННОСТ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА АДЛЕР

Тези цели се избират индивидуално и до голяма степен определят човешката съдба, а достигането на планираното повишава личната самооценка; Индивидуалността като творческо и самоопределящо съществува. Признавайки значението на наследствеността и обкръжаващата среда за формиране на личността, Адлер приема, че индивидуалността е продукт на тези две влияния. Той считал, че хората притежават творческа сила, която въздейства върху възприятията, паметта, въображението, фантазията и мечтите; Социалната принадлежност на индивида. Индивидуалната психология на Адлер разглежда и изследва индивида включен в обществото. Всяко човешко поведение в Адлеровата теория се интерпретира в социален контекст. По тази причина у всяко човешко същество се наблюдава естествено чувство за общност или социален интерес - вроден стремеж към социални

взаимоотношения и сътрудничество; Индивидуална субективност. Твърдото придържане на Адлер към феноменологичната традиция формира у него възгледа, че поведението зависи от мнението на хората в обкръжението. Хората съществуват в съответствие с тези убеждения, независимо дали са обективни или не. В адлеровата схема на поведението се отразява субективното възприятие на реалността. Той допълва теорията си добавяйки още един изключително съществен детайл – целта: „Да, моите рефлексии могат да бъдат други, причините могат да варират - това, което може да се обхване психологически и преди всичко, което ни интересува почти изключително на практика и психологически е линията, който някой следва. По-нататък, когато ми е известна целта на дадено лице, аз приблизително знам какво ще се случи. И аз се опитвам да подредя следващите едно след

друго движения, да видя връзката между тях и непрекъснато да коригирам или нагаждам приблизителното психологическо познание за връзката. Докато знам само причините, респективно само рефлексите и времето за реакция, наблюдателността и др.п., аз не знам нищо за това, което става в душата на този човек. Към това се прибавя още, че изследваният не знае какво да прави, докато не е насочен към някаква цел. Докато не ни е известна неговата определена чрез целта жизнена линия, цялата система от разгадани негови рефлексии и всички причинни условия няма да бъдат в състояние, да ни дадат увереност в последващото действие на неговите движения, те ще бъдат приведени в съзвучие с всяка възможна духовна последователност.“(А. Адлер, „Индивидуална психология“) В „Човекознание“ Адлер изразява мнението си, че човешката душа представлява

ЧУВСТВОТО ЗА МАЛОЦЕННОСТ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА АДЛЕР

динамични сили, породени от единна основа и устремени към обща цел. Целта може да бъде променлива или строго фиксирана : „ако някой има пред себе си цел, съответното душевно движение възниква с такава необходимост, като че ли тук властвува природен закон, който ни принуждава да действваме. Това обаче не означава, че в душевния живот има природен закон, а че човек сам създава законите в тази област. Ако впоследствие те му заприличат на природен закон, това е илюзия на неговото познание, защото ако вярва, че може да открие тук устойчивост и причинност, и иска да го докаже, той участва в създаването им.“. Адлер твърди, че всяко душевно движение се осъществява по необходимост едва с поставянето на целта. Възможно е също така да се съди за целта в зависимост от действията на човека и това е особено важно тъй като човек рядко е наясно с целта си:

„Целта, към която са насочени всички реакции на един човек, се реализира под влияние на впечатления, съобщени на детето от външния свят. Идеалът, целта на човека се формира още в първите месеци на неговия живот. Защото още тогава са изиграли ролята си онези възприятия, на които детето реагира с радост или досада. Тогава са изплували първите очертания на един образ на света (Weltbild), макар и в най-примитивна форма. С това искаме да кажем, че основите на достъпните за нас фактори в душевния живот са положени още в кърмаческата възраст. Същите непрекъснато се доизграждат, те са изменчиви, податливи на влияние. Извършват се най-различни въздействия, които принуждават детето да отговори на изискванията на живота, като заеме определено становище.“ (Алфред Адлер, „Човекознание“) Интересна е посоката, която Адлер следва. Освен, че търси и разглежда личността

като една цялостна и непрекъсната система, той добавя и целите, идеологията, посоката на същата тази личност... И действително ние не бихме могли да съществуваме, не бихме могли да бъдем адекватни във времето и пространството ако се опитахме да отделим дори само една частица от случващото се в конкретния момент... Поизключително подходящ начин тук е добавена и целта. Самото попадане в ситуация, каквато и да е тя предполага някаква последователност на събития, в която няма как ние априорно да се озовем. Бидейки там, срещайки всичко, то това е обвързано с нашата цел, с нашия опит, с нашите идеи.

Манол Манолов

ЕФЕКТЪТ НА СТОТЕ МАЙМУНИ ИЛИ КОЛЕКТИВНОТО НЕСЪЗНАВАНО

Една от основните идеи на Карл Юнг е тази за колективното несъзнавано. Той е убеден, че съществува нещожко като универсален фонд, който генерира архетипни образи и символи, манифестиращи се в различни точки на време-пространството. Така Юнг обяснява голямото символно и митологично сходство между различни култури, които не са били в достъп една с друга.

Преди около 40 години японски учени провели експеримент на група малки островчета в Индонезия. На брега, в пясъка оставяли батати (сладки картофи), които били истинско лакомство за местните маймуни, на

които се налагало преди да ги ядат, да изтръскат и избършат от пясъка. В един момент на една от маймуните на един от островите ѝ омръзнало остатъците от пясъка по батата да ѝ скърцат по зъбите и отишла и го измила в морето. По пътя на елементарното подражание това започнали да правят и другите маймуни. Най-интересното е, че когато броят на миещите бататите, маймуни прехвърлил сто, постепенно същото започнали да правят и маймуните на другите острови. Което вече не може да се обясни с подражание, защото те нямали контакт едни с други. Още по-интересното е, че маймунките, които са

се родили след настъпването на тази критична маса вече притежавали това свойство /да измиват бататите/.

Т.е. идеята, възникнала в съзнанието на "единичен екземпляр", разпространявайки се постепенно в съзнанието на все повече и повече екземпляри, достига определена критична маса, която прави възможно преминаването на целия вид на едно ново стъпало на съзнание.

Юнг
разглежда
символите на
колективното
несъзнавано в
сънищата...

Славомир Славов

КАКВО Е ТОВА ПСИХОПАТ

(...ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТ БРОЙ 16)

Реалният маниак ще издаде своите намерения само тогава, когато жертвата е попаднала в неговата мрежа. Това означава, че жертвата (в повечето случаи) даже няма да успее да осъзнае с кого си има работа. В редки случаи успява да осъзнае, но твърде късно. Подчертавам, че осъзнава това твърде късно. И докато маниакът не се убеди, че е твърде късно и жертвата му е обречена, той няма да издаде своите намерения. Чукът или ножът му ще останат скрити в джоба му.

Също така маниакът няма да бяга с нож през цялата гора, демонстрирайки на жертвата, как ще я нападне.

Маниакът ловува, но не преследва. За да бъде разбрано това, ще се обърнем към

аналогия със света животните.

Най-често маниакът е сравняван с паяк, който търпеливо чака, докато невинната жертва попадне в неговата лепкава паякова мрежа. Но това сравнение е желателно да се остави настрана.

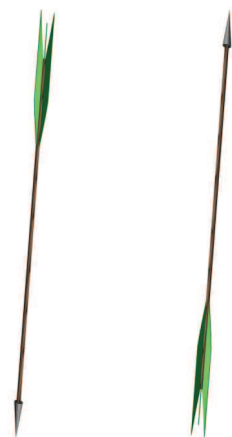
За да убие своята жертва, маниакът е длъжен да встъпи в директно противоборство с нея. Съгласно тази аналогия, паякът, ако той беше маниак, отначало би нападнал жертвата, парализирайки нейното съпротивление и само след това би я оплитал в паяжина. Така че тази аналогия не е съвсем удачна.

Много по-вярно е да се сравни маниакът с крокодил. Неговите възможности да преследва жертвата са

крайно ограничени. Единственият шанс на крокодила е да изчака до момента, когато жертвата се е оказала толкова близо до него, че той да може да я хване.

Така е и реалният маниак. Той търпеливо ще изчака до този момент, когато жертвата ще изгуби своята бдителност и едва след това внезапно ще нападне. Ситуацията с преследването на жертвата, както е вече написано по-горе, е изключена по принцип.

Както и крокодилът, така и маниакът ще се стреми първо да лиши жертвата от възможността да се измъкне и съпротивлява, нанасяйки и траматични поражения. Още една причина между другото, поради която маниакът предпочита

КАКВО Е ТОВА ПСИХОПАТ*(...ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТ СТР. 11)*

нож. Чукът е ефективен само при силен удар в главата. Връвта изисква значителна физическа сила. А ножът травмира жертвата при попадане в коя да е част на тялото.

Както виждате, реалният психопат няма нищо общо с героите от филмите, които носят бензинови

резачки и гонят жертвите си показно с тях. Реалният психопат е много пресметлив и много предпазлив. Той няма да издаде своите намерения до последно. Ще изключи ситуацията за преследване и жестоко ще спре всяка възможност и способност на жертвата да се съпротивлява.

Въпреки това маниакът не винаги успява да победи жертвата си. А също така работа на полицията е да залавя психопатите.

*По материали от
чуждестранния
печат:*

Людмила Боянова

СПОДЕЛЕТЕ

В тази рубрика можете да (раз)кажете на нас и всички останали онова, което никъде другаде и на никой друг не можете.

Имате история, която не можете да споделите с никого, искате да изкрещите, че обичате някого или че той ви е наранил и какво ли още не – пишете ни на

e-mail: spisanie.posoka@gmail.com и ние ще ви дадем трибуна за това! :)

ВЪЗПИТАНИЕ И ИЗГРАЖДАНЕ НА ХАРАКТЕР У ДЕЦАТА

(... ПРОДЪЛЖАВА ОТ БРОЙ 16)

Нека си припомним, че класическото детство включва два основни периода: период на предучилищната и период на началната училищна възраст. В брой 16 на списанието говорихме за особеностите на предучилищната възраст. Сега е време да разгледаме и тези на началната училищна възраст. За нея можем да говорим много. Това е времето от първи до четвърти клас. Важно е преходът към училищния живот да се извършва постепенно. Нерядко се наблюдава възникването на трудности у детето-първокласник, както при усвояването на училищните изисквания, така и в нормите и порядките, които трябва да усвои. Възможно е то да не успее да се адаптира бързо към тези изисквания. Наблюдават се промени в отношенията между детето и връстници,

учители, родители. От много важно значение в случая е собствената вътрешна позиция на ученика, която се изгражда още преди той да постъпи в училище. Водещата дейност за този период е учебната. Тя преустройва познавателната и емоционално-волевата сфера на детето. В определен момент ученето се превръща в основно обществено задължение и определя позицията на ученика в обществото. Това го ориентира в успеха и неуспеха. Засилва се личната и обществената отговорност. Същността на учебната дейност е в усвояването на информация за значимите свойства на света. Резултат от този процес са знанията. Усвояването на похватите и операциите, които влизат в състава на различните човешки дейности, също е характеристика на

учебната дейност, а тук резултат са навиците. При овладяване на начините за използването на съответната информация и правилен избор и контрол на похватите и операциите в съответствие с условията на задачите и постигнатата цел, резултат са уменията. В сферата на учебната дейност се формира теоретическото отношение към действителността. Основни компоненти на учебната дейност са учебните задачи, учебните действия, контролът и оценката.

Следва продължение...

Анелиа Дудина

Използвана литература: Г. Енева

Още по темата на следния линк:

<http://www.youtube.com/watch?v=SfXSzvg08EQ&feature=youtu.be>

СВЕТЪТ НА ЛАРП-А (ИНТЕРВЮ С ЕДИН ОРК)

Репортер: Здравейте Орк. При Вас ни доведе интересното Ви занимание в свободното Ви време – ЛАРП. Бихте ли разказали повече какво е това?

Орк: ЛАРП е игра, чието наименование в оригинал означава съкращение от английското- LARP – live action role play. Това може да се преведе като ролева игра на живо. В България ЛАРП се играе организирано от 2004 г., въпреки че практикуването на ролеви игри датира от по-отдавна.

Участниците в ЛАРП приемат роли и „изиграват“ действията на избраните от тях персонажи сред обстановка, която в максимална степен се доближава до реалната за героите. Това донякъде наподобява театър, където актьорите носят съответни на постановката костюми, говорят и се държат по начина, по който се държат техните герои. Несъмнена е връзката и с историческите възстановки, каквито се провеждат от години и в България (походът на Ботевата чета, превземането на Шуменската крепост и др.) Ларп игрите протичат в предварително определен контекст – играчите са се разбрали за „света“, в който ще се изиграе играта. Това най-често е фантастичен свят, вдъхновен или наподобяващ световите от книгите на писатели като Дж. Р. Р. Толкин, но може да бъде и футуристичен или съвременен. Освен фентъзи, ларповете могат да бъдат научно-фантастични, исторически (без да са точни възстановки), военни,

шпионски и др.

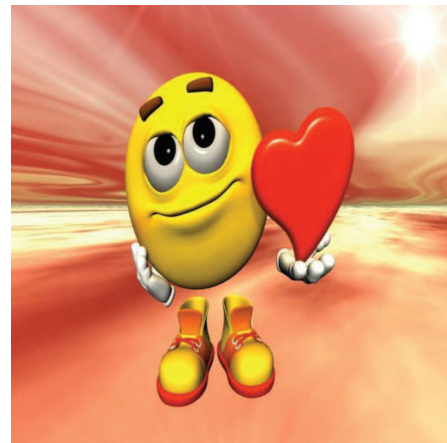
Репортер: Защо точно ЛАРП, а не нещо друго?

Орк: От малък чета фентъзи и фантастика и като всеки човек мечтая да живея в някаква моя реалност, а светът на ЛАРП-а много се доближава до идеалната такава. В ЛАРП-а се обединяват много хора и така успяват да създадат чрез събирането на мечтаните си светове своеобразна приказна реалност. За това спомага много и добре направеният ролеви инвентар.

Репортер: Специално за читателите на списание „Посока“ е предоставен снимков материал, за да може и те да полетят към приказния свят на фантазията...

ЗАНИМАВКИ

КОНКУРС

Поздравления за хубавите творби на нашия участник в конкурса: Малкият принц :)

- Докторе,
страдам от
чувство за
малоценност.
- А тоба
чувство
избеднъж ли се
появи у вас или
се разби
нормално във
бръзка с
женитбата ви?

Страницата подготвиха:

Анелия Дудина и Людмила
Боянова

Пишете ни на e-mail:
spisanie.posoka@gmail.com

Ψ
Посока

Love

**Е-СПИСАНИЕ ЗА
ПСИХОЛОГИЯ**

Официална страница на списанието

<http://spisanie-posoka.hit.bg/>

Намерете ни във Facebook

<http://facebookgroup-spisanieposoka.tk>
- група на списанието

<http://facebookpage-spisanieposoka.tk> -
страница на списанието

Намерете ни в Google+

<https://plus.google.com/u/0/b/117903894211434500761/>

ЗА ВРЪЗКА С ЕКИПА НА СПИСАНИЕТО:

АНЕЛИЯ ДУДИНА –
[HTTP://SLANCE20.OVO.BG/](http://slance20.ovo.bg/)

ЛЮДМИЛА БОЯНОВА –
[HTTP://PSYCHOLOGY-BG.USCOZ.COM/](http://psychology-bg.uscoz.com/)

МАНОЛ МАНОЛОВ –
[HTTP://WWW.E-TERAPEVT.COM/](http://www.e-terapeut.com/)

ОТГОВОР ОТ СПЕЦИАЛИСТ

Можете да се възползвате от инициативата ни и безплатно да получите отговор от психолог на свой въпрос, който ще бъде публикуван на страниците на списание "Посока". Не е нужно да ни казвате кой сте, откъде сте и с какво се занимавате, достатъчно е да ни напишете какво Ви притеснява. Съответно ще получите насоки от специалист, относно вариантите за действие от Ваша страна. Психологът не предлага готови решения, той Ви помага сами да намерите най-доброто решение на проблемите си!

